

bige Underfølgelsesdata, paa hvilke den Forundersøgelse, der er bragt i Forslag, skal bygges, saaledes at man kan have Betryggelse for, at Retssikkerheden ikke skal være altsfor meget udsat for at komme til at lide Drøft. Endelig er der det vigtige Spørgsmaal, hvorledes det skal afgjøres, om der er tilstrækkeligt Beviis tilstede for Skyld eller Ikke-Skyld, deels med Hensyn til den Maade, hvorpaa der saa at sige er skilt de retskærde Dommere og Rævningerne imellem, og deels med Hensyn til det Fleertal, som skalde udfordres for at fælde Noget skyldig. Der er sluttelig et Spørgsmaal, med Hensyn til hvilket jeg ikke tidligere har kunnet være enig med andre ærede Medlemmer af et tidligere Udvalg, og med Hensyn til hvilket jeg heller ikke nu kan komme til den Erkjendelse, at min Opfattelse skalde være urigtig, nemlig med Hensyn til Besørgelsen af Retsskriverfunctionerne. — Den ærede Forslagsstiller doelede fornemmelig ved denne Sags tidligere Gang og søgte at begrunde, at han havde følt sig opfordret til at indbringe Sagen nu, idet han fremhævede de Omstændigheder, der efter hans Formening maatte tale stærkt for, ikke blot at Sagen overhovedet blev sat i Bevægelse, men navnlig at den blev fremdragen paa dette Tidspunkt. Det er ogsaa denne Side af Sagen, som jeg fornemmelig vil opholde mig ved. Det gjør mig ondt, at jeg, hvad dette Spørgsmaal angaaer, ikke kan komme til det Resultat som den ærede Forslagsstiller. Det gjør mig ondt, fordi jeg ligesom han nærer en varm Interesse for den Sag, hvorom her er Spørgsmaal, og jeg vil sige til, at det gjør mig dobbelt ondt, fordi jeg derved kommer til at optræde imod den ærede Forslagsstiller, hvis inderlige Varme og Kjærlighed for denne Sag og hvis store Fortjeneste af, at Sagen er bragt til det Punkt, hvortil den er kommen, Ingen mere end jeg erkjender. Men det er min Overbeviisning, at man ved at forcere en Sag som denne frem, naar Omstændighederne ikke ere gunstige derfor, i Virkeligheden gjør Sagen meget mere Skade, end man gavner den. Den ærede Forslagsstiller har med fuldkommen Føie bemærket, at en Sag som denne ikke ret vel vil kunne ventes at blive ført igjennem paa en tilfredsstillende, paa en fyldestgjørende og velsignelses-

rig Maade undtagen ved Medvirkning fra Regjeringens Side. Jeg er deri fuldkommen enig med ham. Der er ikke blot Spørgsmaal om, at man ikke godt kan undvære Regjeringens saakundige Medvirkning til Gjennemførelsen af en Lov som denne, hvor der maa blive Spørgsmaal om saa mangfoldige Enkeltheder, som det ikke kan ventes eller med Billighed forlanges, at en Folke-repræsentation eller dens enkelte Medlemmer skulle have tilstrækkelig Indsigt i eller tilstrækkelig Tid og Leilighed til at behandle med den grundige Omfagt og Overveielse, som i og for sig maatte være ønskelig. Der er ogsaa Spørgsmaal om Sagens Udførelse i Livet; det er ikke gjort med at faae en Lov vedtagen, som i og for sig maatte erkjendes at være god og hensigtsmæssig. Nei, om en saadan Lov virkelig skal komme til at naae det tilsigtede Diemed, be-roer jo paa, at den bliver ført ud i Livet paa en virkelig tilfredsstillende Maade. En Betingelse derfor er det naturligtviis, at det Samfund, for hvilket Loven stables, og i hvilket den skal virke, overhovedet er modent for en saadan Institution; men dernæst er det ogsaa nødvendigt, at den Regjering, der skal træffe de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at gjen-nemføre Loven, gjør det med virkelig sand Indsigt, Interesse og Kjærlighed for Sagen. Det er maaskee oftere skeet, at man har troet, at en Sag var afgjort dermed, at man stablet en Lov og udnævnte de Personer, der nærmest skulle have med den Ting at bestille, medens man saa forlod den, troende, at man havde gjort nok; men det har vistnok viist sig, at hvor man tager en Sag paa den Maade, op-naaer man ikke det, man tilsigter, og jeg vil sige til, ikke det, man kunde have opnaaet, hvis man videre havde fulgt Sagen med mere Alvor og Kjærlighed. Jeg har herved noget Bestemt for Die, som jeg imidlertid ikke vil røre nærmere ved for Dieblirket. Den ærede Justitsminister har imidlertid med en Albenhed, hvorfor det forekommer mig, at man i alt Fald bør være ham taknemmelig, sagt ikke just her, men i det andet Thing ved Behandlingen af et Lovforslag, der staaer noget i Forbindelse med den foreliggende Sag, at han for sit Vedkommende ikke meente sig at være i Besiddelse af de Evner eller den Kjærlighed til